

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Liv

Citation: Michaëlis, Sophus: "Liv", i Michaëlis, Sophus: *Digte*, 1889, s. 95. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: [https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-michs\\_01-shoot-workid60030.pdf](https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-michs_01-shoot-workid60030.pdf) (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Digte

## Liv.

Moder, jeg stod ved din friske Grav  
en Vinterdag.

Det brune Ler var skjult  
af Blomster og Kranse.

De frøs i den kolde Luft.  
De hvide Roser var stive som Vox;  
de røde Kamelier  
blussed friske i Frostens;  
i Liliekonvallernes spæde Kalke  
tindred Vandet som frusne Taarer.

Mit eget Hjærte frøs.  
Dødens kolde Kys  
laa som Is paa mine Læber,  
96

Aldrig følte jeg saa  
Forgængelighedens barske Lov.  
Hvad er vel Troens Trøst,  
naar det Hjærte, hvoraf vort fik Blod og Slag,  
er stanset — for aldrig at banke igen?

Hver Drøm var dræbt, hvert Gensynshaab  
var luget af Vishedens kolde Kniv.

Moder, jeg stod ved din friske Grav  
en Vinterdag.

Da faldt den hvide Sneuld blød og tæt  
og virked sit Lin over Sengen, hvor du hviled.  
Og jeg knæled en sidste Gang  
og pressed min hede Læbe ned i den køle Sne,  
og jeg følte din dødskolde Mund mod min ...

Moder, jeg stod ved din grønne Grav  
en Sommeraften.  
Ligustrens blomstrende Hæk omfavned den;  
en Fuchsia drypped sine Blomsters Blod  
over din Grav.

Jeg blotted mit Hoved og hilste Godaften,  
sagte som i fordums Tid,  
97

Under Sorgens hvide Sne  
var der spiret et Mindernes Flor  
af røde Kamelier, af klare Konvaller.  
Jeg frygted, du var død,  
men du leved i mig,  
og du kom hver Dag i mit Hjærte.

Moder, vel mødt!  
Du lever i mig, og aldrig du ældes.  
Mig har du fostret med Smil og i Graad,  
jeg var dit Haab og dit Liv:  
Endnu lever dit Haab og aander dit Liv!